

14 septembrie – 20 septembrie

„Să iubești mila...”

Textul de memorat: „Celui fără prihană îi răsare o lumină în întuneric, El este milostiv, îndurător și drept. Ce bine-i merge omului care face milă și împrumută pe altul și care își rânduiește faptele după dreptate!” (Psalmii 112:4,5)

După cum am văzut, Biblia ne prezintă multe situații în care se vede preocuparea lui Dumnezeu pentru cei săraci și asupriți, dar și apeluri ca poporul Său să lucreze pentru ei.

Oricât s-a făcut sau am încerca noi să facem pentru semenii noștri, până când Dumnezeu va restaura totul, răul va persista în multe sale forme, alimentat de puterile întunericului - cel rău și îngerii săi. Acest rău este adesea cel mai vizibil în sărăcie, violență, asuprire, robie, exploatare, egoism și lăcomie. Într-o astfel de lume, societatea, bisericile noastre și familiile noastre trebuie să stea împotriva acestor rele oricât ar fi de greu uneori. Ca răspuns la dragostea și poruncile lui Dumnezeu, trăind în lumina lucrării și a jertfei lui Isus și însuflețiți și călăuziți de prezența Duhului Sfânt, noi trebuie să fim plini de compasiune, creativi și curajoși ca să împlinim porunca: „Să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeu” (Mica 6:8).

Duminică, 15 septembrie – Prioritățile Împărăției

După cum este prezentat clar în învățăturile lui Isus și de către scriitorii Noului Testament, cei care aleg să fie supuși ai împărăției lui Dumnezeu trăiesc după alte valori și priorități decât lumea.

1. Ce reasigurare primim în următoarele versete și ce impact ar trebui să aibă asupra priorităților noastre? Matei 6:25-33

Isus a spus că „viața este mai mult decât hrana și trupul, mai mult decât îmbrăcămintea” (Matei 6:25). Desigur, aceste lucruri sunt importante, dar trebuie să le privim din perspectiva împărăției lui Dumnezeu, adică să ne reevaluăm prioritățile în sens real și practic. Când recunoaștem porunca din Biblie de a îngriji de semenii, ea devine una dintre prioritățile noastre, ale celor care încearcă să calce pe urmele lui Isus. În mod ideal, această chemare ar trebui să ne ajute să ne concentrăm mai puțin asupra noastră și mai mult asupra celorlalți.

Acest set diferit de priorități schimbă și relația cu cei care au putere asupra noastră și asupra celor asupriți. Biblia îi învață pe creștini să respecte autoritățile și să se supună pe cât posibil (Romani 13:1-7), însă sunt situații când trebuie să spunem ca Petru: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” (Faptele 5:29). Isus a pus aceste două principii în echilibru în răspunsul dat celor care încercau să îl prindă cu vorba în această privință: „Dați dar cezarului ce este al cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu” (Matei 22:21).

Cei care au putere, fie în guvern, fie în alte poziții, adesea se impun și își mențin puterea prin amenințări sau prin forță. Însă Domnul Isus ne-a arătat că o viață caracterizată de credincioșie nu ne cere întotdeauna să rămânem pasivi în fața răului. Ellen G.

White scria: „Când legile oamenilor ajung în conflict cu Legea lui Dumnezeu, noi trebuie să ascultăm de Legea lui Dumnezeu, oricare ar fi consecințele. Noi nu trebuie să ascultăm de legea țării noastre atunci când ne cere să predăm sclavul în mâinile stăpânului său și trebuie să ne asumăm consecințele violării acestei legi. Sclavul nu este proprietatea niciunui om. Dumnezeu este stăpânul lui de drept, iar omul nu are dreptul să preia lucrarea care îi aparține lui Dumnezeu și să pretindă că acest sclav este al lui.” - *Mărturii pentru biserică*, vol. 1, p. 201

Care este linia între ascultare față de autorități și a lua poziție pentru cei care ar putea fi victime ale unei autorități opresive?

Luni, 16 septembrie – „Să nu obosim în facerea binelui”

Fără să lase ca bunele lor intenții să fie copleșite de „toate problemele din lume”, mulți ar vrea totuși să facă mai mult pentru a aduce alinare în viețile celor care suferă. Există multe atitudini și acțiuni care ne pot ajuta să fim o soluție.

Compașiune. A înțelege durerea și a simți cu cei care suferă sunt primii pași spre acțiune. Noi trebuie să ne dezvoltăm și să ne menținem sensibilitatea față de cei în suferință. Astăzi se vorbește despre „fatigabilitate compasională”, adică suntem atât de expuși la tristețe și la situații tragice, încât mulți ajung să fie epuizați de multele cazuri care cer implicare emoțională și financiară. Isus a fost conștient de tot răul și durerea din jurul Lui, totuși a rămas în continuare milostiv. La fel trebuie să rămânem și noi.

Educație. Din cauză că multe situații de nedreptate și sărăcie nu sunt atât de simple cum par, este important să ascultăm și să învățăm cât se poate de mult despre astfel de situații. Au fost multe cazuri în care persoane bine intenționate, încercând să ajute, au făcut mai mult rău. Deși aceasta nu este o scuză pentru inactivitate, ar trebui să încercăm să ne implicăm în mod informat și bine gândit.

Rugăciune. Când vedem o problemă, primul nostru gând este să acționăm „practic”. Dar Biblia ne reamintește că rugăciunea este practică. Îi putem ajuta pe cei săraci și asupriți prin rugăciunile noastre pentru ei și pentru cei care au putere asupra lor (1 Timotei 2:1,2), în același timp căutând călăuzirea lui Dumnezeu pentru a ști cum să ajutăm în cel mai bun mod (Proverbele 2:7,8).

Așteptări. Un alt element important pentru alinarea suferinței este să avem așteptări reale, dată fiind complexitatea situațiilor sociale, politice și personale. Tot ce putem spera este să le oferim oamenilor alegeri și oportunități pe care altfel nu le-ar fi putut avea. Uneori ceea ce aleg să facă acești oameni cu acele oportunități ne va dezamăgi, dar noi trebuie să le respectăm alegerile. În orice mod am încerca să lucrăm pentru cei în suferință, principiul călăuzitor ar trebui să fie „tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Matei 7:12).

2. Ce rol ar trebui să aibă rugăciunea în acțiunea creștină? Cum am putea contribui la a răspunde rugăciunilor noastre pentru ceilalți? Iacov 1:5-8; 2:15,16

Marti, 17 septembrie – Generozitatea

„Pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu” (2 Corinteni 9:7). Deși trebuie să ascultăm de îndemnul Bibliei la dăruire și la schimbarea priorităților financiare, generozitatea înseamnă mai mult decât a da bani unei cauze, indiferent cât de vrednică de laudă ar fi. Ea este una dintre cele mai cuprinzătoare atitudini în viață și o calitate-cheie a celor „care se tem de Domnul” (Psalmii 112:5).

3. Ce spun următoarele texte despre generozitatea față de cei în nevoie? Leviticul 25:35-37; Psalmii 119:36; 2 Corinteni 8:12-15 1 Ioan 3:16-18; 1 Timotei 6:17-19

În epistolele sale, Pavel menționează adesea generozitatea lui Dumnezeu, exprimată prin faptul că Isus Și-a dat viața pentru noi, ca fiind sursa speranței creștine. Jertfa Sa pentru noi ar trebui să ne determine să fim generoși cu ceilalți: „îl rog ca această părtășie a ta la credință să se arate prin fapte care să dea la iveală tot binele ce se face între noi în Hristos” (Filimon, vers. 6).

Generozitatea este o atitudine față de viață. Foarte multe lucruri din viața personală, din societate și obiceiurile ne îndeamnă să ne concentrăm asupra noastră înșine, să păstrăm pentru noi, să funcționăm pe modul automat: eu, eu.

Dacă este reală, credința ne va determina să murim față de eu și să trăim pentru ceilalți. Ea ne ajută să vedem lumea și oamenii așa cum îi vede Dumnezeu, și buni, și decăzuți, și ne constrânge să încercăm să îi ajutăm pe cei în nevoie.

Generozitatea este foarte apreciată de organizațiile de caritate și de diferite fundații, o generozitate măsurabilă și foarte practică. Dar donațiile generoase nu indică neapărat o viață generoasă (Marcu 12:41-44). Un spirit de generozitate este mai mare și mai valoros decât orice donație. Noi trebuie să apreciem mai mult și să cultivăm un spirit de generozitate în tot ce facem. Pentru majoritatea oamenilor, generozitatea nu vine în mod natural; avem nevoie de har pentru a exprima generozitatea în mod proactiv și cu intenție, indiferent de amprenta lăsată de păcat și egoism asupra omenirii.

Pe lângă a dona bani, chiar și cu generozitate, care sunt alte modalități prin care ne putem manifesta spiritul de generozitate?

Miercuri, 18 septembrie – Vestea bună a împăcării și pacea

4. În lumea în care trăim, cum putem să fim împăciuitori? Am putea avea succes? Matei 5:9

Conflictele violente sunt o cauză semnificativă a suferinței. Printre costurile războiului se numără și victimele directe, și viețile zdruncinate, de aceea, toată atenția și resursele îndreptate spre mașinăria războiului ar face mai mult bine dacă ar fi direcționate spre alinarea altor nevoi umane și a suferinței continue a supraviețuitorilor războiului și a veteranilor, chiar și în rândul „învingătorilor”. Dar sunt și nenumărate conflicte mai mici care lasă urme în viețile multor familii și comunități. De aceea, pasiunea pentru dreptate nu poate ignora mandatul de a fi împăciuitori.

În miezul Evangheliei lui Isus stă mărețul și grandiosul act de a face pace, de a împăca ființele umane păcătoase cu Creatorul lor (2 Corinteni 5:18-21). Împăcarea pe care o primim devine modelul pentru noi, ca la rândul nostru să fim „ambasadori” ai acestei împăcări pentru ceilalți.

5. Cum putem pune în practică următoarele cuvinte ale profetului? Isaia 52:7

Evanghelia păcii devine un motiv, un model și puterea de a promova pacea în lumea noastră violentă: „Inima care este în armonie cu Dumnezeu este părtașă la pacea cerească și va răspândi influența ei binecuvântată în jur. Spiritul păcii se va odihni ca roua pe inimile obosite și tulburate de luptă lumească.”
- Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 28

În Predica de pe Munte, Domnul Isus a spus: „Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!” (Matei 5:9). El a arătat că porunca nu se referă la ucidere, ci noi nu ar trebui să ținem mânie sau dușmănie (Matei 5:21-26) împotriva nimănui și ar trebui să îi iubim pe vrăjmașii noștri și să ne rugăm pentru cei care ne prigonesc (vers. 43-48), adică ar trebui să facem pași practici pentru binele lor. Există multe experiențe pline de inspirație ale unor oameni care și-au devotat viața promovării păcii în zone de conflict, ducând licăriri ale împăcării și vindecării și adesea alinând nedreptatea și suferința aduse de aceste conflicte.

Enumera câteva modalități prin care biserica ta, la nivel local, ar putea acționa în virtutea mandatului său de a face pace?

Joi, 19 septembrie – O voce pentru cei slabi

Solomon scria că „tăcerea își are vremea ei, și vorbirea își are vremea ei” (Eclesiastul 3:7). El avea dreptate și găsirea echilibrului nu este deloc un lucru ușor pentru niciunul dintre noi. Totuși este oare posibil ca noi, ca biserică, să fi greșit, fiind prea tăcuți atunci când vocea noastră trebuia să se facă auzită, când ar fi trebuit să vorbim în numele celor asupriți, să fim vocea celor ce nu pot vorbi și să căutăm să biruim răul prin bine?

Adesea, referindu-se la chemarea de a le sluji practic celorlalți, creștinii s-au văzut ca „mâinile” și „picioarele” lui Isus. Dar Dumnezeu așteaptă să fim și vocea Lui și, vorbind în Numele Său, să vorbim și în favoarea celor pe care El dorește să îi apere (Psalmii 146:6-10).

6. Cum ar trebui să înțelegem următorul mesaj dat lui Isaia? Cât de multe s-au schimbat față de în care a trăit acest profet? Isaia 58:1-10

Apelul profeților la dreptate nu a fost niciodată o cale către popularitate. Dar, motivați de trimiterea dată de Dumnezeu, înțelegând că El este un Dumnezeu al dreptății, simpatizând cu condiția grea a celor săraci și asupriți și căutând binele societății, acești profeți au îndrăznit să fie vocea celor fără voce în acea vreme și acel loc, în ciuda împotrivirii, neplăcerii și pericolului (1 Petru 3:17).

„Advenștii de ziua a șaptea cred că acțiunile de reducere a sărăciei și a nedreptăților adiacente sunt o parte importantă a responsabilității sociale creștine. Biblia dezvăluie clar interesul special al lui Dumnezeu pentru cei săraci și răspunsul pe care El îl așteaptă de la credincioșii Lui în dreptul celor nevoiași. Toate ființele omenști poartă chipul lui Dumnezeu și sunt beneficiare ale binecuvântărilor Lui (Luca 6:20). În lucrarea pentru săraci, noi urmăm exemplul și învățătura lui Isus (Matei 25:35,36). Ca o comunitate spirituală, advenștii de ziua a șaptea promovează dreptatea pentru săraci și vorbesc «pentru cel mut, pentru pricina tuturor celor părăsiți» (Proverbele 31:8) și împotriva celor care nu vor «să facă dreptate săracilor» (Isaia 10:2). Noi lucrăm împreună cu Dumnezeu care «face dreptate... celor lipsiți» (Psalmii 140:12).” - *Declarația Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la sărăcia globală*, 24 iunie 2010

Vineri, 20 septembrie – Un gând de încheiere

„Poți să răscolești cerul și pământul și nu vei găsi un adevăr descoperit mai puternic decât acela care se dovedește prin faptele de milostenie față de cei care au nevoie de simpatia și ajutorul nostru. ... Când cei care mărturisesc Numele lui Hristos vor trăi în viața lor principiile regulii de aur, lucrarea Evangheliei va fi însoțită de aceeași putere ca pe vremea apostolilor.” - Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 137

Rezumat: Când devenim urmași ai lui Isus, viața noastră se va schimba în multe aspecte și vom avea dorința de a ne alătura lui Dumnezeu în preocuparea Sa pentru cei săraci și asupriți. Nu este o misiune ușoară și nici apreciată, dar ne va schimba prioritățile și ne va motiva să facem ceva pentru vindecarea celor răniți din lume.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Divina vindecare*, cap. „O experiență mai înaltă”; *Mărturii pentru biserică*, vol. 3, cap. „Datoria față de cei nenorociți” și „Datoria omului față de semenii săi”; *Mărturii pentru biserică*, vol. 2, cap. „Lucrând pentru Hristos”.

BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE – STUDIU LA RÂND

Biblia: 2 Regi 17-23

1. Cum a făcut Israel „lucruri care nu erau bune” împotriva Domnului?
2. Ce a pretins Rabșache că i-ar fi zis Domnul?
3. Cine a fost îngropat în grădina casei?
4. Unde fuseseră așezate statuile cailor închinăți soarelui?

Evanghelizare, subcapitolul „Înaintarea prin credință” și „Evanghelizarea, o lucrare plină de demnitate”

5. Ce fel de cuvinte suntem îndemnați să nu rostim?